

Kluczowa nowelizacja KSH w reorganizacjach transgranicznych spółek

24 października 2023 r.

Nowe przepisy Kodeksu spółek handlowych, które weszły w życie 15 września 2023 r., obejmują między innymi szereg zmian w zakresie transgranicznych i krajowych połączeń, podziałów oraz przekształceń spółek prawa handlowego. Jest to kolejna poważna zmiana ustawy, wprowadzona niespełna rok po wejściu w życie istotnej nowelizacji dotyczącej w szczególności tworzenia i funkcjonowania grup kapitałowych, a także zmian zasad działania organów spółek kapitałowych.

Nowe przepisy umożliwią polskim przedsiębiorcom także sprawniejszą ekspansję działalności za granicę. Z kolei dla przedsiębiorców zagranicznych nowelizacja oznacza wprowadzenie dodatkowych możliwości wyboru sposobu wejścia na polski rynek.

Choć samo wprowadzenie nowych rozwiązań w ramach reorganizacji transgranicznych należy ocenić pozytywnie, to pewne obawy może budzić nowa rozbudowana procedura uzyskiwania opinii organów podatkowych. Podobne wątpliwości dotyczą nałożenia na sądy rejestrowe obowiązku badania, czy dana reorganizacja transgraniczna nie wiąże się z nadużyciem, naruszeniem lub obejściem prawa. Regulacje te mogą sprawić, że przeprowadzenie takiej procedury będzie długie a jego rezultat niepewny, co z kolei może negatywnie rzutować na zainteresowanie jej potencjalnym przeprowadzeniem.

1 UŁOMNA ZASADA SUKCESJI GENERALNEJ

Dotychczas w polskim porządku prawnym możliwość dokonywania transgranicznych restrukturyzacji była ograniczona do przepisów umożliwiających dokonywanie międzynarodowych połączeń. Dodatkowo prawo unijne, w ramach ustanowionych na jego mocy swobód, miało gwarantować możliwość przeniesienia siedziby spółki na terytorium innego państwa członkowskiego bez konieczności przeprowadzania procesu likwidacji.

W realiach globalizacji i zintensyfikowanego obrotu gospodarczego w ramach UE możliwość dokonywania w zakresie ponadkrajowym jedynie procesów połączeniowych była niewystarczająca.

W szczególności w ramach procesów wewnątrzgrupowych restrukturyzacji, bardzo często nakierowanych na sprzedaż niektórych aktywów lub spółek z danej grupy, polskie prawo nie zapewniało dotąd możliwości przekształcania oraz dzielenia spółek między jurysdykcjami i w konsekwencji nie tworzyło ram prawnych dla swobodnego przenoszenia aktywów z zastosowaniem zasady sukcesji generalnej. Skutkowało to koniecznością przenoszenia aktywów poprzez ich przeniesienie na zasadzie "asset-by-asset" lub poprzez transfery przedsiębiorstw albo ich zorganizowanych części. Takie procesy były w związku z tym złożone i czasochłonne,

Wolf Theiss

ponieważ ich pomyślna finalizacja co do zasady wymagała występowania po szereg zgód kontrahentów, a w przypadku działalności regulowanych, także właściwych organów administracji publicznej.

2 NOWE PRZEPISY ZWIĘKSZAJĄ POZIOM KONTROLI LEGALNOŚCI REORGANIZACJI

Jednocześnie krajowe prawo nie było właściwie zharmonizowane z unijnym i nie zakreślało jednoznacznej procedury umożliwiającej przeniesienie siedziby spółki poza granice Polski bez uprzedniej likwidacji. W praktyce przedsiębiorcy próbujący dokonać tego typu operacji zderzali się z oporem sądów, które odmawiały wykreślenia spółek z polskiego rejestru przedsiębiorców wobec nieprzeprowadzenia procesu likwidacyjnego. Stanowiło to istotne ograniczenie zarówno dla zakończenia działalności na terenie kraju, jak również dla dokonywania przez polskich przedsiębiorców ekspansji transgranicznej. Likwidacja spółki jest bowiem złożonym i czasochłonnym procesem i co do zasady wiąże się z koniecznością upłynnienia aktywów rozwiązywanego podmiotu oraz zakończeniem prowadzonej działalności (co jest skądinąd zaprzeczeniem idei przeniesienia spółki za granicę).

Nowe przepisy mają na celu wyjście naprzeciw powyższym kwestiom. Wprowadzają także inne zmiany, które omawiamy szerzej poniżej.

Jednocześnie nowe przepisy zwiększają poziom kontroli legalności procesów reorganizacji transgranicznych. Po pierwsze, nowelizacja wprowadza szerszy zakres kognicji sądu rejestrowego w zakresie legalności przy wydawaniu zaświadczenia o zgodności reorganizacji z prawem krajowym. Sąd rejestrowy będzie mógł np. w ramach postępowania zasięgać opinii organów administracji lub biegłego rewidenta. Po drugie, niezależnie od powyższego, nowe przepisy wprowadzają obowiązek uzyskania pozytywnej opinii organów podatkowych dotyczącej przeprowadzonych procedur restrukturyzacyjnych. Pokazuje to, że celem ustawodawcy było ustanowienie systemu prewencyjnej kontroli nad dokonywaniem transgranicznych reorganizacji. Mają na tym zyskać wierzyciele, którzy mogliby zostać pokrzywdzeni poprzez niekontrolowane przenoszenie majątku podmiotów za granicę. Nie dziwią jednak pierwsze reakcje uczestników obrotu, którzy wyrażają obawy, że nowa procedura może okazać się zbyt obciążająca i niepewna dla przedsiębiorców, a przez to nie będzie się cieszyć popularnością.

W dotychczasowym brzmieniu Kodeksu spółek handlowych w zakresie transgranicznych reorganizacji dopuszczalne było jedynie dokonywanie ponadkrajowych połączeń. Obecnie, tak jak w przypadku reorganizacji krajowych, możliwe jest przeprowadzenie transgranicznych:

- połączeń,
- podziałów oraz
- przekształceń.

Stworzenie ram prawnych dla dokonywania podziałów oraz przekształceń transgranicznych spółek od dawna było postulowane przez praktykę. Pozytywne doświadczenia przedsiębiorców związane z funkcjonującą od lat możliwością dokonywania połączeń transgranicznych sprawiały, że rynek oczekiwał, aby możliwe było przeprowadzenie także innych rodzajów postępowań reorganizacyjnych o charakterze międzynarodowym. Nowelizacja wychodzi naprzeciw tym oczekiwaniom.

Nowe przepisy wprowadzają w odniesieniu do reorganizacji transgranicznych zasadniczo korespondujące ze sobą regulacje we wszystkich trzech fazach procesów, tj. w:

- fazie menadżerskiej,
- właścicielskiej oraz

- rejestrowej.

W związku z tym, obok ustanowienia stosownych procedur dla nowo wprowadzonych podziałów oraz przekształceń transgranicznych, istotnym zmianom uległa również dotychczasowa procedura połączeniowa.

Z perspektywy polskiego prawa, reorganizacjom transgranicznym mogą podlegać wyłącznie polskie spółki kapitałowe oraz spółka komandytowo-akcyjna. Z kolei z perspektywy prawa obcego, w procesach tych uczestniczyć mogą jedynie spółki podlegające prawu państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym (tj. także Norwegii, Islandii i Lichtensteinu). Co ciekawe, w wykazie dopuszczalnych form prawnych spółek zagranicznych zawartym w załączniku II do dyrektywy 2017/1132 nie wskazano jednak wprost takich form prawnych w odniesieniu do Norwegii, Islandii i Lichtensteinu.

W żadnym z powyższych procesów nie mogą uczestniczyć spółki, których celem jest zbiorowe inwestowanie kapitału pozyskanego w drodze emisji publicznej, działające na zasadzie dywersyfikacji ryzyka oraz których jednostki uczestnictwa są na żądanie ich posiadaczy odkupywane lub umarzane bezpośrednio lub pośrednio z aktywów takich spółek.

W zakresie podziału transgranicznego należy zwrócić ponadto uwagę, że może być on dokonany jedynie przez przeniesienie majątku spółki dzielonej na spółkę nowo zawiązaną albo spółki nowo zawiązane. W tym zakresie dopuszczalne są również podział przez wydzielenie oraz podział przez wyodrębnienie. Ustawodawca nie przewiduje zatem możliwości dokonania podziału transgranicznego poprzez przeniesienie majątku na rzecz istniejącej już spółki albo spółek.

Z kolei w odniesieniu do przekształcenia transgranicznego należy przyjąć, iż w jego ramach dopuszczalna jest nie tylko klasyczna zmiana formy prawnej polskiej spółki (np. przekształcenie spółki z o.o. w austriacką spółkę akcyjną – Aktiengesellschaft), ale także przekształcenie polskiej spółki w "równoważną" formę rządzoną prawem innego państwa (np. przekształcenie spółki z o.o. w niemiecką spółkę z o.o. – Gesellschaft mit beschränkter Haftung (GmbH)).

Uzupełnieniem regulacji w zakresie przekształceń transgranicznych jest potwierdzenie możliwości przeniesienia siedziby spółki z ograniczoną odpowiedzialnością / spółki akcyjnej za granicę bez konieczności jej likwidacji. Dotychczas Kodeks spółek handlowych zawierał szczątkowe regulacje w tym zakresie, a przeniesienie siedziby takiej spółki wiązało się co do zasady z koniecznością jej rozwiązania i likwidacją w Polsce. Przepisy te negatywnie ocenił Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w szczególności w szeroko komentowanej sprawie C106/16 Polbud. Nowelizacja rozwiązuje więc powyższy problem braku spójności pomiędzy prawem polskim a swobodą przepływu kapitału, stanowiącą jeden z filarów europejskiego porządku prawnego.

3 PROCEDURA – KROK PO KROKU

Jak wspomniano, transgraniczne procesy reorganizacyjne, tak samo jak krajowe, przewidują trzy zasadnicze fazy – menadżerską, właścicielską i rejestracyjną (sądową).

1. Faza menadżerska

Faza menadżerska obejmuje czynności przygotowawcze związane z przeprowadzeniem danej reorganizacji transgranicznej, a jej najistotniejszym etapem jest sporządzenie stosownego planu przez zarząd lub zarządy uczestników procesu transgranicznego.

Plan procesu transgranicznego

Plan każdej reorganizacji transgranicznej powinien zawierać między innymi podstawowe informacje dotyczące spółek uczestniczących w procesie (w tym formę prawną, firmę i siedzibę), a także elementy typowo związane z procesem reorganizacji niezależnie od jej międzynarodowego charakteru (np. propozycje stosownych parytetów wymiany praw udziałowych, informacje o szczególnych korzyściach przyznanych członkom organów spółek itp.).

W efekcie nowelizacji oprócz powyższych informacji, w planie procesu transgranicznego niezbędne jest uwzględnienie również:

- a. proponowanego harmonogramu podziału/przekształcenia transgranicznego. Przedstawienie harmonogramu ma wpłynąć na zwiększenie transparentności procesu w szczególności dla interesariuszy spółki – jej wierzycieli, pracowników oraz wspólników. Co ciekawe, zaproponowanie takiego harmonogramu nie jest konieczne w przypadku połączenia transgranicznego;
- b. prawdopodobnych skutków procesu transgranicznego dla stanu zatrudnienia oraz procedur, według których zostaną określone zasady udziału pracowników w ustalaniu ich praw uczestnictwa w organach podmiotów funkcjonujących po przeprowadzeniu procesu transgranicznego. Wymóg ten stanowi jeden ze sposobów ochrony pracowników spółki, a także zapewnienia ich uczestnictwa w operacji transgranicznej;
- c. zabezpieczenia roszczeń proponowanego wierzycielom i warunków wykonywania praw wierzycieli, pracowników i wspólników oraz adresu strony internetowej, na której można bezpłatnie uzyskać informacje na temat tych warunków. Wymóg ten także ma stanowić jeden ze sposobów ochrony wierzycieli, pracowników i wspólników spółki uczestniczącej w procesie transgranicznym.

Możliwość wniesienia uwag do planu procesu transgranicznego

W ramach fazy menadżerskiej zarządy spółek uczestniczących w każdym procesie transgranicznym są zobowiązane do osobnego zawiadomienia wspólników, wierzycieli i przedstawicieli pracowników spółki (a w braku takich przedstawicieli – pracowników spółki) o możliwości złożenia uwag dotyczących planu. Nowe przepisy milczą jednak o skutkach wniesienia takich uwag do planu danego procesu. Praktyka odpowie na pytanie, w jaki sposób to narzędzie może być wykorzystane przez interesariuszy spółek.

Sprawozdanie zarządu

W ramach kolejnego etapu fazy menadżerskiej zarządy spółek uczestniczących w procesie transgranicznym są zobowiązane do sporządzenia sprawozdania dla wspólników i pracowników wyjaśniającego podstawy prawne i uzasadniającego ekonomiczne aspekty operacji transgranicznej, w tym wyjaśniającego skutki takiej operacji dla pracowników oraz dla przyszłej działalności spółki. Alternatywnie, możliwe jest przygotowanie dwóch osobnych sprawozdań – odpowiednio dla wspólników i dla pracowników.

Sporządzenie sprawozdania nie jest wymagane w odniesieniu do części dla wspólników w przypadku spółek jednoosobowych lub gdy wszyscy wspólnicy spółki wyrażą zgodę na odstąpienie od wymogu sporządzenia tego sprawozdania.

Z kolei w kontekście części pracowniczej przedmiotowy wymóg nie powstaje jeśli spółka podlegająca reorganizacji i jej spółki zależne nie zatrudniają pracowników innych niż pracownicy wchodzący w skład zarządu tej spółki. Oznacza to, że w przypadku zatrudniania przez taką spółkę (i jej spółki zależne) pracowników, zawsze konieczne będzie sporządzenie przez zarząd sprawozdania w części pracowniczej, a wspólnik nie będzie mógł zwolnić organu z przygotowania takiego dokumentu.

Badanie planu procesu transgranicznego przez biegłego i wydanie opinii

Co do zasady plan operacji transgranicznej podlega badaniu przez biegłego. Obowiązek ten jest jednak wyłączony, jeżeli wszyscy wspólnicy spółki wyrażą zgodę na odstąpienie od tego wymogu. Badanie planu i wydanie opinii nie są także konieczne w przypadku spółek jednoosobowych.

Złożenie dokumentów/informacji dotyczących reorganizacji transgranicznej do sądu rejestrowego

Kolejną wspólną cechą procesów transgranicznych jest wymóg aktywnego informowania sądu rejestrowego o planowanym procesie. Na spółkach uczestniczących w operacji transgranicznej spoczywa obowiązek złożenia do sądu rejestrowego dokumentów/informacji dotyczących danego procesu. Wprowadzone zostały dwa sposoby dokonania takiego złożenia.

Pierwszy z nich obejmuje obowiązek przekazania sądowi stosownych dokumentów, tj. planu transgranicznego procesu reorganizacyjnego oraz zawiadomienia wspólników, wierzycieli i przedstawicieli pracowników spółki (a w braku takich przedstawicieli – pracowników) o możliwości złożenia spółce uwag dotyczących planu reorganizacji transgranicznej.

Drugi z nich obejmuje przekazanie szeregu informacji bez konieczności przedstawiania powyższych dokumentów. Takimi informacjami są dane uczestników procesu transgranicznego, wskazanie właściwych rejestrów, warunków wykonywania praw wierzycieli, pracowników i wspólników oraz adres strony internetowej, na której bezpłatnie udostępniane są powyżej wskazane dokumenty i opinia biegłego (jeżeli została sporządzona).

Zawiadomienie wspólników

W ramach wszystkich operacji transgranicznych, zarządy spółek uczestniczących w danym procesie są również zobowiązane do tradycyjnego dwukrotnego zawiadomienia wspólników o zamiarze dokonania takiego procesu w sposób przewidziany dla zwoływania zgromadzeń wspólników albo walnych zgromadzeń oraz w stosownych terminach przewidzianych w przepisach.

2. Faza właścicielska

Podjęcie uchwały o reorganizacji transgranicznej

Właścicielska faza transgranicznego procesu reorganizacyjnego sprowadza się do podjęcia właściwej uchwały wspólników albo walnego zgromadzenia.

Uchwały w tym zakresie wymagają większości trzech czwartych głosów reprezentujących co najmniej połowę kapitału zakładowego, chyba że umowa albo statut spółki przewidywać będą surowsze warunki dla wymaganej większości, z tym, że w przypadku podziału i przekształcenia transgranicznego większość ta nie może przekraczać 90% głosów. W uchwale o reorganizacji transgranicznej można uzależnić skuteczność takiej reorganizacji od zatwierdzenia przez zgromadzenie wspólników albo walne zgromadzenie warunków uczestnictwa przedstawicieli pracowników.

W tym miejscu warto zauważyć, że ustawodawca wprowadził górny limit, do jakiego umowa spółki albo jej statut mogą zaostrzyć wymóg uzyskania większości zgody wspólników na dokonanie podziału i przekształcenia transgranicznego.

Z jednej strony został on ustanowiony na dosyć wysokim poziomie 90% głosów. Z drugiej strony praktyka rynkowa wskazuje, że wobec doniosłości reorganizacji spółki (w szczególności transgranicznej) i potencjalnych skutków dla jej wspólników, bardzo często dokonanie takiego procesu wymagało jednomyślności wspólników. Dotyczyło to także projektów joint-venture, w ramach których mniejszościowy uczestnik inwestycji miał zagwarantowane prawo sprzeciwienia się dokonaniu tak istotnej czynności bez jego zgody.

Odkup udziałów/akcji

Wiążące się z transgranicznym procesem reorganizacyjnym przeniesienie aktywności poza granice Polski może stanowić dla wspólników lub akcjonariuszy istotne utrudnienie w wykonywaniu ich praw z posiadanych udziałów lub akcji. W szczególności dotyczy to niebędących profesjonalistami osób fizycznych posiadających niewielkie pakiety udziałów albo akcji w danej spółce. W związku z powyższym ustawodawca przewiduje procedurę mającą umożliwić wspólnikom przeciwnym transgranicznej reorganizacji wyjście ze spółki.

Nowa regulacja stanowi, że prawo żądania odkupu udziałów albo akcji za cenę odpowiadającą wartości godziwej przysługuje wspólnikowi, który głosował przeciwko uchwale dotyczącej reorganizacji transgranicznej i który zażądał zaprotokołowania sprzeciwu najpóźniej na zgromadzeniu wspólników albo walnym zgromadzeniu, na którym została powzięta uchwała albo bezzasadnie niedopuszczonemu do udziału w zgromadzeniu wspólników albo walnym zgromadzeniu, na którym została powzięta uchwała o operacji transgranicznej. Podobnie jak przy procedurach przymusowego odkupu (squeeze-outowych) skuteczność odkupu zależy od zapłaty ceny odkupu lub złożenia kwoty równej tej cenie do depozytu sądowego.

3. Faza sądowa

Zabezpieczenie roszczeń wierzycieli

Praktyka obrotu wskazuje, że wynikające z transgranicznego procesu reorganizacyjnego przeniesienie części aktywów spółki poza granice Polski może stanowić pokusę dla podmiotów chcących uniemożliwić albo znacząco utrudnić egzekucję przysługujących względem nich wierzytelności.

W celu zapobieżenia powyższym praktykom, wierzycielom spółki uczestniczącej w reorganizacji transgranicznej przysługuje prawo żądania zabezpieczenia swoich roszczeń, niewymagalnych w chwili ujawnienia lub udostępnienia planu transgranicznego procesu reorganizacyjnego, jeżeli uprawdopodobnią oni, że ich zaspokojenie jest zagrożone przez taki proces. Odpowiednie żądanie musi zostać zgłoszone w terminie przewidzianym przez przepisy. Jednocześnie samo złożenie wniosku przez wierzyciela nie wstrzymuje wydania przez sąd rejestrowy zaświadczenia o zgodności z prawem polskim reorganizacji transgranicznej w zakresie procedury podlegającej temu prawu.

Wniosek o wydanie zaświadczenia o zgodności procesu transgranicznego z prawem polskim

Ze względu na fakt, że transgraniczne procedury reorganizacyjne w swojej istocie wymagają stosowania przepisów właściwych dla różnych jurysdykcji, konieczne jest funkcjonowanie odpowiednich mechanizmów prawnych, których istotą jest potwierdzenie, że w zakresie prawa polskiego dana procedura została przeprowadzona w sposób zgodny z przepisami. Takim instrumentem jest zaświadczenie o zgodności procesu transgranicznego z prawem polskim, wydawane przez właściwy sąd rejestrowy.

Na zarządzie polskiej spółki uczestniczącej w reorganizacji transgranicznej spoczywa obowiązek złożenia do sądu rejestrowego wniosku o wydanie takiego zaświadczenia wraz z wnioskiem do właściwego organu podatkowego o wydanie opinii oraz odpowiednimi załącznikami (m.in. planem danej reorganizacji transgranicznej, odpisem uchwały o takim procesie, oświadczeniem zarządu dotyczącym miejsca rzeczywistego zarządzania lub działalności gospodarczej spółki po reorganizacji czy zaświadczeniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o liczbie ubezpieczonych i o niezaleganiu w opłacaniu składek).

Sąd rejestrowy jest zobowiązany do niezwłocznego przesłania wniosku do zaopiniowania przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. Przedmiotem opinii ma być każdorazowo:

- a. ocena, czy nie istnieje uzasadnione przypuszczenie, że reorganizacja transgraniczna może (i) stanowić czynność związaną z unikaniem opodatkowania lub elementem czynności związanej z unikaniem opodatkowania lub (ii) być przedmiotem decyzji wydanej z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści lub (iii) stanowić nadużycie prawa w rozumieniu przepisów ustawy o podatku od towarów i usług; oraz

- b. potwierdzenie, że są zaspokojone lub zabezpieczone zobowiązania pieniężne spółki wobec organów podatkowych lub niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym, do których wymiaru lub poboru są właściwe organy Krajowej Administracji Skarbowej.

Opinia powinna zostać wydana w terminie maksymalnie trzech miesięcy (w uzasadnionych przypadkach termin ten może ulec przedłużeniu o kolejne trzy miesiące), a w toku jej wydawania Szef Krajowej Administracji Skarbowej może zwrócić się także do innych organów (m.in. ministra właściwego do spraw finansów publicznych czy Generalnego Inspektora Informacji Finansowej).

Sąd rejestrowy powinien wydać spółce zaświadczenie w terminie trzech miesięcy od dnia złożenia wniosku. W niektórych przypadkach termin ten może zostać wydłużony o trzy miesiące.

Następnie sąd wpisuje do rejestru wzmiankę o danej reorganizacji transgranicznej, chyba że stwierdzi, iż służy ona nadużyciu, naruszeniu lub obejściu prawa. W przypadku nabrania takich podejrzeń sąd rejestrowy może zwrócić się o opinię do właściwych organów w celu zbadania określonego zakresu działalności spółki lub zasięgnąć opinii biegłego. Wprowadzone zostało przy tym domniemanie, że nadużyciem, naruszeniem lub obejściem prawa nie będzie przeniesienie w ramach transgranicznej reorganizacji rzeczywistego zarządu lub działalności gospodarczej do nowego państwa członkowskiego lub państwa-strony EOG.

Dotychczasowe przepisy nie nakładały wprost na sądy rejestrowe kontroli procesów reorganizacyjnych pod względem niezgodności z prawem. Z jednej strony przedmiotowe procesy mogą być używane w celach sprzecznych z ustawą lub mających na celu jej obejście i w związku z tym jednoznaczne przyznanie sądom prawa do sprawowania kontroli w tym zakresie jawi się jako pozytywna zmiana. Z drugiej rodzi ona obawę, iż taka weryfikacja będzie stanowiła utrudnienie dla sprawnego przeprowadzenia procesu i znacząco wpłynie na jego wydłużenie. Dopiero praktyka stosowania nowych przepisów rozstrzygnie, w jakim stopniu sądy będą ingerowały w procesy reorganizacyjne celem potwierdzenia ich legalności.

Doniosłe znaczenie zaświadczenia o zgodności z prawem reorganizacji transgranicznej przejawia się tym, iż takie zaświadczenie powinno być traktowane jako ostateczne potwierdzenie należytego dopełnienia procedur i formalności w zakresie procedury podlegającej prawu właściwemu dla spółki uczestniczącej w reorganizacji transgranicznej.

Wobec międzynarodowego charakteru omawianych reorganizacji ustawodawca przesądził, że do dnia otrzymania zaświadczenia o zgodności procesu transgranicznego z prawem krajowym, reorganizacja transgraniczna będzie podlegać prawu państwa siedziby spółki będącej przedmiotem reorganizacji. Po tym dniu właściwą będzie już jurysdykcja właściwego prawa obcego.

4 ŹRÓDŁO NOWELIZACJI

Nowelizacja stanowi implementację tzw. unijnego pakietu prawa spółek obejmującego szereg dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady (UE), tj. dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2121 z 27 listopada 2019 r. zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 w odniesieniu do transgranicznego przekształcania, łączenia i podziału spółek oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1151 z 20 czerwca 2019 r. zmieniającej dyrektywę 2017/1132 w odniesieniu do stosowania narzędzi i procesów cyfrowych w prawie spółek.

5 OCENA NOWELIZACJI

Wprowadzenie możliwości dokonywania w ramach reorganizacji transgranicznych podziałów i przekształceń wychodzi naprzeciw oczekiwaniom zarówno praktyków, jak i przedsiębiorców i wprowadzenie takich możliwości należy ocenić pozytywnie.

Regulacje dotyczące transgranicznego przekształcenia stwarzają ramy prawne do przeprowadzania od dawna wyczekiwanego przez uczestników obrotu sprawnego i formalnie uregulowanego przenoszenia działalności poza granice kraju, bez konieczności przeprowadzania żmudnej procedury likwidacyjnej.

Podział transgraniczny, w szczególności podział przez wydzielenie i przez wyodrębnienie poprzedzający sprzedaż udziałów w nowo utworzonych w jego wyniku spółkach, będzie stanowił ciekawą alternatywę dla transgranicznych transakcji typu asset deal obejmujących zbycie przedsiębiorstwa spółki lub jego zorganizowanej części. Wydaje się również, że zarówno transgraniczne podziały, jak i przekształcenia mogą cieszyć się zainteresowaniem spółek planujących wyjście z Polski bez przeprowadzania procesu likwidacyjnego.

Zmiany dotyczące reorganizacji krajowych poruszamy w artykule, który został opublikowany 16 października 2023 r.

O Wolf Theiss

Założona w 1957 r., kancelaria Wolf Theiss jest jedną z wiodących firm prawniczych w Europie Środkowej, Wschodniej i Południowo-Wschodniej (CEE/SEE). Zbudowaliśmy naszą reputację dzięki bezkonkurencyjnej wiedzy lokalnej, wspieranej przez nasze silne umiejętności współpracy międzynarodowej. Z 390 prawnikami w 13 krajach, ponad 80% pracy kancelarii angażujemy w transgraniczne doradztwo międzynarodowym klientom.

W Albanii, Austrii, Bośni i Hercegowinie, Bułgarii, Chorwacji, Czechach, Węgrzech, Polsce, Rumunii, Serbii, Słowacji, Słowenii i Ukrainie Wolf Theiss reprezentuje lokalne i międzynarodowe przedsiębiorstwa przemysłowe, handlowe i usługowe, jak również banki i firmy ubezpieczeniowe. Łącząc prawo i biznes, Wolf Theiss opracowuje kompleksowe i konstruktywne rozwiązania w oparciu o prawne, podatkowe i biznesowe know-how.

W celu uzyskania dodatkowych informacji, prosimy o kontakt:

Maciej A. Szewczyk
Partner

E maciej.olszewski@wolftheiss.com

T +48 506 097 488

Paweł Szumowski
Senior Associate

E pawel.szumowski@wolftheiss.com

T +48 734 938 251

Marika Grzybowska
Associate

E marika.grzybowska@wolftheiss.com

T + 48 734 938 257

Sign up

to receive our
latest updates
and insights